

Thế giới này vẫn lặng lẽ
yêu thương bạn

**41 vitamin hạnh phúc
tặng bạn mỗi ngày**

《这世界偷偷爱着你》

Copyright © 辉姑娘

VIETNAMESE EDITION COPYRIGHT © 2022 BY BIZBOOKS BOOK JOINT STOCK COMPANY

THE PUBLICATION OF THE VIETNAMESE EDITION OF THIS BOOK WAS LICENSED BY

SICHUAN TIANDI PUBLISHING HOUSE CO., LTD

ALL RIGHTS RESERVED.

*Thế giới này vẫn lặng lẽ
yêu thương bạn*

Bản quyền tiếng Việt © thương hiệu Bizbooks thuộc Công ty Cổ phần Sách BizBooks.

Không phần nào trong xuất bản phẩm này được phép sao chép hay phát hành dưới bất kỳ hình thức hoặc phương tiện nào mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của Công ty Cổ phần Sách BizBooks

Các tác giả viết sách có nhu cầu xuất bản xin vui lòng liên hệ với chúng tôi qua:

☎ Tel: 0243 789 2666

✉ Email: contact@bizbooks.vn

🌐 Website: <https://bizbooks.vn/>

📘 Fanpage Facebook:

<https://www.facebook.com/sachbizbooks/>

📺 Kênh Youtube:

<http://www.youtube.com/c/Bizbooks>

BIZBOOKS

Sách được phát hành bởi

Công ty Cổ phần sách Bizbooks

Tel: 0243 789 2666

Email: contact@bizbooks.vn

Địa chỉ: Ô số E34, Khu đấu giá 3ha, P. Phúc Diễn,
Q. Bắc Từ Liêm, Hà Nội

Thông tin liên hệ:

Fanpage: <https://www.facebook.com/Lifebooks/>

Sheenderella

Đỗ Mai Dung dịch

Thế giới này vẫn lặng lẽ Yêu thương bạn:

41 VITAMIN HẠNH PHÚC
TẶNG BẠN MỖI NGÀY

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

Chương 1

Tình yêu yêu bạn

1. Những yêu thương lạ lẫm 16
2. Em yêu rồi, anh tùy ý 23
3. Tình yêu là máy phát hiện nói dối 28
4. Đúng người, hay đúng chính mình 33
5. Lấy người tử tế 40
6. Bạn sẽ cưới chính mình chứ? 48

Chương 2

Yêu em theo cách vùng về

1. Thừa nhận rồi, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn 55
2. Thua để gặp được những điều tốt đẹp hơn 60
3. Tuy vùng về, nhưng họ đều rất cố gắng yêu chiều bạn 66
4. Nghề để mưu sinh, nghiệp để tạo dựng chỗ đứng 72

Chương 3

Cô đơn yêu bạn

1. Tầm nhìn quyết định kết cục 84
2. Người mắc bệnh ngại từ chối 91
3. Khi chưa đủ thân, hãy cách xa tôi một chút 103
4. Mỗi người đều là ếch ngồi đáy giếng 111
5. Làm gì có cái gọi là eq cao, đều là gắng nhịn cả thôi 117
6. Cuộc sống đẹp biết bao 123

Chương 4

Người xa lạ yêu bạn

1. Xuyên tây kinh hoàng 133
2. Người tốt, xứng đáng có được những điều tốt đẹp hơn... 161
3. Chuyển phiêu lưu thâm lặng 167
4. Không làm phiền nhau, chúng ta sẽ sống tốt hơn 178
5. Tao Nhã Và Khiếm Nhã 186

Chương 5

Nghịch cảnh yên ban

1. Người tốt, người xấu, người làm ăn 194
2. Đường cùng chính là lối thoát 203
3. Đùng vì yêu ghét nhất thời mà tổn thương cuộc sống của chính mình 210
4. Đòi người mãi như lần đầu gặp gỡ 218
5. Có để cho đi là bù đắp, không có để cho đi là sai lầm 223
6. Nó vẫn còn là một đứa trẻ, bạn thì sao? 231

Chương 6

Bạn yêu bạn

1. Tôi có thể kiểm chế tất cả, trừ ham muốn 244
2. Không cần thiết phải tinh thông mọi việc 254
3. Tại sao con gái phải nỗ lực kiếm tiền 261
4. Tôi biết tôi có thể sống rất tốt 273
5. Sống như một nữ hoàng 283

Chương 7

Tôi yêu bạn

1. Không uống súp gà, cũng đừng uống rượu độc để giải khát 295
2. Người sao chép số mệnh..... 300
3. Đọc vị thế giới của người khác, giữ chặt trái tim mình... 305
4. Cuộc đời ngắn ngủi, tôi chỉ mong bạn mãi mãi vui vẻ 316
5. Cho thời gian thời gian, để quá khứ trở thành quá khứ .. 322

Chương 8

Thế giới này yêu bạn

1. Không kịp trang điểm, chỉ kịp mỉm cười..... 331
2. Đời như vở kịch, quan trọng là sống biết điều 348
3. Một lòng một dạ không có nghĩa phải tạm bỏ cả đời 354
4. Chúng ta thử xem, được không? 360
5. Thế giới này vẫn lặng lẽ yêu thương bạn..... 368

Đôi khi, một kết
thúc tốt đẹp lại
chính là một khởi
đầu mới.

Sẽ chẳng bao giờ
chúng ta trượt ngã
nếu mỗi bước chân
đều cất lên từ
tình yêu thương
kiên cố.

Trong những ngày
khó khăn đến vậy vẫn
có thể làm ra một bát cơm,
một tách trà, có một chiếc
giường, một chút ánh sáng,
một chút tình yêu.

Tôi biết mình có thể
sống vui vẻ ở một góc trong
thành phố cô đơn
nào đó.

Vượt qua núi cao, gặp ngay
biển rộng. Qua cánh đồng
tuyết, bát ngàn hoa xuân.

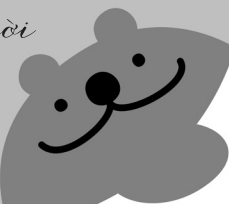
Đó có lẽ là ý nghĩa
của những chuyến đi.

Đời người mãi như
lần đầu gặp gỡ.

Nào mong mãi mãi không
đổi thay, chỉ ước chẳng
bao giờ chán ghét.

Giữa biển người
mênh mông,
cũng coi là
tròn vẹn.

Ông trời chưa bao giờ bỏ quên bất
kì linh hồn phấn đấu vươn lên nào,
cũng chưa từng phủ lòng bất cứ sinh
mệnh nào lướt qua mình.

Những ám áp bất ngờ lặng
lẽ đổi thay những cuộc đời
tuông chường như ẩm đạm
và hỗn độn kia.

Lời tựa

Đã bốn năm kể từ khi “Thế giới này vẫn lặng lẽ yêu thương bạn” được xuất bản lần đầu tiên.

Tôi là một người không thích tính đếm thời gian, bởi nếu làm vậy sẽ luôn bùi ngùi trước sự già cỗi không thể kiểm soát. Nhưng khi ngồi trước những con chữ, tôi lại thấy vô cùng trân trọng kiểu thời gian vật đổi sao dời ấy. Điều đó có nghĩa cuốn sách đã vượt qua thử thách và có thêm chút tích lũy. Đương nhiên, điều đó cũng có nghĩa đã có thêm nhiều người đọc nó, nhớ tới nó hoặc đã quên mất nó.

Bốn năm nay, tôi thay đổi rất nhiều: ra sách mới, nhận thêm vài công việc mới, tâm thái cũng có chuyển biến. Nhưng cách nhìn của tôi đối với thế giới này, ở một ý nghĩa nào đó vẫn giữ được sự trước sau như một.

Năm nay không thể ra nước ngoài du lịch, bèn ngoa du trong nước và ghi chép lại vài ba câu chuyện xảy ra trong cuộc du hí. Tôi một lần nữa nảy sinh tình cảm vô hạn và những nhận thức hoàn toàn mới đối với mảnh đất quen thuộc này, kể ra cũng là một quá trình rất vui vẻ.

Tháng trước tôi có đến ngôi làng nhỏ ở phía bắc, gặp một bà cụ sống một mình. Bà cụ đã ngoài bảy mươi, cụ ông và con trai mất vì bệnh từ lâu, con dâu cái giá xong thì bật vô âm tín. Đứa cháu gái duy nhất được bà nuôi từ khi vẫn còn tã sữa, thành tích học tập của cô bé luôn rất tốt, năm ngoái vừa thi đỗ vào trường đại học sư phạm nổi tiếng nào đó. Ở nông thôn, đó là chuyện đáng để đốt pháo ăn mừng.

Nếp sống ở những nơi thế này vẫn mộc mạc, chất phác. Tôi nghe bà cụ kể, năm xưa sau khi cô con dâu tái giá, bà con xóm giềng gần gũi biết hai bà cháu khó khăn túng thiếu nên chủ động cho mượn ít tiền, thỉnh thoảng còn mang hoa quả và đồ ăn để ở cửa sổ.

Mấy cô trong làng giặt sạch những bộ quần áo mà con mình đã mặc chật tặng lại cho cháu cháu gái bà. Cô bé cũng xem như ăn cơm trăm nhà mặc đồ vạn hộ mà lớn lên.

Giờ thì “khổ tận cam lai”. Tôi nghĩ, đợi khi cô cháu gái tốt nghiệp, có công ăn việc làm đàng hoàng tử tế rồi, bà cụ sẽ được sống những ngày an nhàn hưởng phúc. Cảnh đời éo le là vậy, nhưng may mắn thay hai bà cháu lại gặp được nhiều người tốt nên mới có đường sống giữa thế gian này, cũng coi như ông trời có mắt.

Ngờ đâu, sau khi nghe tôi cảm thán, bà cụ lắc đầu.

Bà bảo, đúng là nhiều người quan tâm tới hai bà cháu, cả đời này bà luôn biết ơn họ, ân tình của họ bà báo

đáp cả đời cũng không hết. Thế nhưng, người quan tâm tới bà nhất là chính bà chứ không phải bất kì ai khác.

Thời gian đầu khi con trai mới mất, bà đau đớn sống không bằng chết, nhưng nghĩ đến đứa cháu nội còn thơ dại, đành gồng gượng mà sống tiếp. Mặc dù bà cụ không biết chữ, nhưng cá tính kiên cường, một mình thức khuya dậy sớm trồng trọt cày cấy, nuôi gà chăn vịt, nấu nướng giặt giũ,... Hai bà cháu nương tựa vào nhau mà sống, không biết đã chảy bao nhiêu nước mắt, rơi bao nhiêu mồ hôi mới có thể cắn răng vượt qua quãng thời gian khổ sở nhất.

Mấy năm nay, cuộc sống ngày một tốt hơn, bà cụ tuy có tuổi nhưng vẫn cò mò tiếp nhận cái hay, cái mới. Năm ngoái, được cô cháu gái về nhà nghỉ hè hướng dẫn, bà phát trực tiếp để bán gà nhà nuôi với mấy loại nông sản khác trên mạng, nào ngò đất hàng, cũng nhờ thế mà dành ra được số tiền học phí còn thiếu cho cháu gái.

Từng đắng cay cùng cực không thấy tương lai, giờ lại được sống những ngày thanh thoi, vui vẻ nhường ấy. Bà cụ đã trả hết số tiền ngày trước vay của hàng xóm láng giềng, còn đến từng nhà động viên mọi người phát trực tiếp để bán hàng trên mạng. Được bà hướng dẫn, cô vũ, nông sản làng này bán đắt như tôm tươi, dân làng ai nấy đều vui mừng.

“Người khác giúp cháu là vì tình cảm; còn cháu tự giúp cháu, đó là bốn phận.” Bà cụ nói chậm rãi, từng câu từng chữ rõ ràng:

“Nếu cháu không coi trọng mình thì người khác sẽ chẳng sẵn lòng tử tế với cháu đâu. Ai cũng biết cháu là người thế nào, chỉ cần giúp một tay là cuộc sống chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn. Nếu mà lười biếng thì ai thèm quan tâm giúp đỡ cháu chứ?”

Mấy hôm sau, tôi ôm chào từ biệt bà cụ.

Hỏi về dự định trong tương lai, bà cụ bảo đã có kế hoạch rồi. Đến khi cháu gái có thể sống tự lập rồi, bà sẽ đi xa làng một chuyến, một mình ngồi tàu hỏa thăm thú khắp nơi, du sơn ngoạn thủy.

“Làm gì có cái lý phải ngồi chờ chết trên đỉnh núi? Bà đã yêu thương con bé cả đời, giờ cũng đến lúc thương lấy chính mình rồi.”

Tôi tin bà nói được làm được.

Trước khi lên đường, tôi để lại cuốn “Thế giới này vẫn lặng lẽ yêu thương bạn” như món quà gửi tặng cháu gái bà.

Cụ bà thoáng bối rối, bà bảo bà không biết chữ, không biết tôi viết những gì trên trang tiêu đề.

Tôi nói không sao cả, thực ra chỉ toàn những bài học giản đơn mà bà đã dạy cháu thôi.

Ngày rộng tháng dài, phải có thứ gì đó đáng để mong chờ và nhớ nhung, đúng không? Năm năm, khoảng thời gian đủ để ta đi được chặng đường xa hơn, gặp gỡ nhiều

người hơn, nghe nhiều câu chuyện hơn, nghiền ngẫm mô xê những đạo lý xa xưa, suy nghĩ thấu đáo hơn, rõ ràng hơn một chút.

Tôi từng biết những người tuổi còn trẻ nhưng đã nổi tiếng trong nghề, cũng biết những ông chủ đột nhiên gặp được cơ duyên trời ban trong cảnh cùng đường bí lối, vươn lên đây ngoạn mục.

Tôi từng gặp những người mắc bệnh nan y hồi phục khỏe mạnh như kỳ tích, cũng từng biết những người già sống nơi thôn làng heo lánh xa xôi, ăn uống đạm bạc nhưng lại sống lâu trăm tuổi.

Họ đều từng được ông trời thiên vị, tới nổi mà khi nhắc đến tên họ, chúng ta cứ cảm giác như quanh họ, một vòng hào quang “may mắn” bao phủ.

Nhưng, khi tới gần họ ta mới nhận ra...Người trẻ tuổi thành danh đó biết nói năm ngoại ngữ, nhờ vậy mà trong một lần dịch tài liệu mới được lãnh đạo để mắt tới.

Ông chủ trở mình ngoạn mục kia, khi chuỗi vốn đầu tư đứt gãy, vẫn bình tĩnh viết mấy chục bản đề xuất dự án.

Người mắc bệnh nan y nọ sau khi biết được bệnh tình thì chỉ để bản thân đau buồn một lúc, rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần. Hàng ngày anh ấy đi tập gym, ăn uống thanh đạm, vui vẻ du lịch khắp nơi, còn kết thêm nhiều bạn mới.

Cụ già sống trăm tuổi nói: Tôi không ngưỡng mộ thế giới ngoài kia, chỉ bình thản tận hưởng đời mình thế thôi.

Họ đều có một điểm chung: May mắn.

Họ còn có một điểm chung khác, đó là: Trước khi may mắn tìm đến, họ chưa từng bạc đãi hay mắc nợ chính mình.

Đương nhiên, họ đáng được ngưỡng mộ.

Ngoài ngưỡng mộ ra, vẫn còn một vài cảm xúc đáng được viết lên bìa trong của cuốn sách:

Thế giới này vẫn lặng lẽ yêu thương bạn.

Nhưng bạn phải biết yêu lấy mình, trước khi thế giới làm điều đó.

Chương 1

Tình yêu yêu bạn

---

1. Những yêu thương lạ lẫm

Tối nọ về nhà, tôi gặp một cụ ông trong thang máy, tay ông cầm chùm bóng bay to, xanh đỏ đủ màu.

Tôi mỉm cười chào, buột miệng hỏi: “Ông mua bóng bay cho trẻ con trong nhà ạ?”

Ông lắc đầu, đáp:

“Không, ông mua cho bà.”

Tôi ngẩn người. Ông cười ngượng nghịu, khuôn mặt hằn sâu những nếp nhăn:

“Biết làm sao được, bà ấy thích mà.”

Trong bức ảnh được người qua đường chụp trộm rồi đăng lên mạng, một bà cụ người nước ngoài đang chọn phần nền trong siêu thị.

Đã ở cái tuổi xưa nay hiếm, bà cụ vẫn vui vẻ cầm mấy hộp phần nền lên thử. Nhưng thú vị hơn cả là ông cụ đi cùng bà cũng ngắm nghía tới lui, chăm chú chọn phần giúp bà.

Ảnh vừa đăng, cư dân mạng đã bùng nổ bình luận. “Ngọt ngào quá”; “Hạnh phúc thật đấy”; “Tới tuổi này rồi mà vẫn còn có thể lãng mạn như thế”; “Ước gì sau này già, tôi cũng có được một người bạn đời như thế”... Duy một bình luận lạc lõng thế này: “Điều này chẳng phải rất bình thường ư? Ông nội tôi vẫn chọn đâu gọi đâu giúp bà nội tôi.”

Bình luận lẻ loi ấy nhanh chóng chìm ngấm trong vô vàn những bình luận như “Ngưỡng mộ quá”; “Chưa từng thấy”; “Hiếm có thật đấy”...

Bạn bè tụ tập, rượu đang uống tới độ vui, điện thoại của một cô bạn đổ chuông, cô ấy lập tức bắt máy.

Chúng tôi thấy cô ấy thành khẩn xin lỗi không ngọt, rồi nhận lỗi vì đã quên hẹn, hứa giờ cô sẽ về ngay và lần sau tuyệt đối không tái phạm.

Sau khi cúp máy, cô ấy lại luôn miệng cáo lỗi vì có việc gấp phải đi trước.

Chúng tôi cười bảo không sao, không sao, trời cao đất rộng nhưng sếp là to nhất, có việc thì mau quay về công ty xử lý đi, bị trừ thưởng thì thiệt lớn đấy.

Cô bạn của chúng tôi vội giải thích: các cậu hiểu lầm rồi, cô con gái mới lên ba của tớ vừa gọi điện, tớ quên mất đã hứa tối nay sẽ cùng xem phim hoạt hình với con bé, giờ phải ngoan ngoãn về nhận sai, sửa sai.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, bảo thái độ vừa rồi của cậu ấy rõ ràng như đang nói chuyện với một người trưởng thành, khép na khép nép chẳng giống tác phong của người làm mẹ gì cả?

Cô ấy còn kinh ngạc hơn chúng tôi, tác phong của người làm mẹ phải như thế nào? Con gái mình, chẳng lẽ không đáng tôn trọng hơn sếp mình ư?

Một cuộc điện thoại trong bữa cơm khác, đến từ cậu bạn khá mờ nhạt của nhóm.

Chỉ thấy cậu bạn đó cười dịu dàng, báo cáo công việc trong ngày với người ở đầu dây bên kia, còn bảo đang ngồi với bạn bè nên sẽ về muộn, dặn người kia cứ ăn cơm trước và phải ăn nhiều vào. Xong xuôi, cậu ấy lại hứa nhất định sẽ về nhà trước mười giờ tối, ngay cả tên các bạn cũng báo cáo hết một lượt. Với cái giọng ầm ập, nhẩn nại, cậu bạn bổ sung thêm một câu: “Cháu yêu ông, bye bye.” Khi cậu ta cúp máy, mọi người ồ lên trêu chọc.

“Điện thoại của bà xã chứ gì.”

“Sắt qua tôi luyện cũng thành sợi bún quán quanh ngón tay được ấy nhỉ.”

“Không ngờ cậu cũng “sợ vợ” cơ đấy.”

Cậu bạn nọ hơi ngẩn ra, sau đó phì cười.

“Các cậu nghĩ đi tận đâu thế hả, ông nội tôi đấy, ông ngoài tám mươi rồi, ông nuôi tôi từ bé tới lớn, tình cảm ông cháu tôi sâu đậm lắm.”

Bạn bè lại nhao nhao phản đối, ai cũng bảo hẳn là do cậu ấy ngại ngùng không dám thừa nhận thôi.

Cậu bạn nghiêm túc hỏi ngược lại: “Tôi xưa nay vẫn nói chuyện với người thân trong nhà như thế mà. Nhưng sao mọi người lại thấy lạ khi nói chuyện như thế với người lớn tuổi nhỉ?”

Có người bạn cùng phòng thời đại học tối nào cũng nói chuyện điện thoại dài đủ hai tiếng đồng hồ.

“Com ở căng tin khó ăn chết đi được, thịt kho tàu toàn thịt mỡ thôi!”

“Hôm qua giảng viên lên lớp còn cầm theo cái máy ghi âm, vừa bấm nút cái máy đó liền tự động phát nội dung bài giảng, có quá đáng không cơ chứ?”

“Ca sĩ con thích lại ra đĩa mới rồi, hôm nào mẹ phải đi nghe anh ấy hát cùng con đấy!”

“Chán quá đi mất, con chẳng thích đọc sách, lần này thi lại trượt nữa thì phải làm thế nào?”

Hồi đầu chưa thân, ai trong phòng cũng nghĩ cô ấy tí tê với bạn trai. Những đôi đang lúc yêu đương nồng thắm đều dính lấy nhau như keo, có gọi điện thường xuyên cũng là điều dễ hiểu.

Bỗng có hôm, nghe cô ấy hết lời khen anh chàng nào đó đẹp trai, tốt tính, muốn chủ động tấn công “tóm gọn anh ta”, mọi người đều ngơ ngác.

Cô bạn vừa cúp máy, cả hội đã không nén nổi tò mò: “Cậu dám nói chuyện tóm gọn một chàng trai khác với bạn trai cơ à? Anh ta không giận sao?”

Cô ấy ngạc nhiên nhìn chúng tôi: “Bạn trai nào?”

Thấy vẻ mặt của cô ấy, tôi chữa lời: “Không phải bạn trai à? Thế chắc là bạn học cũ hay bạn thân phải không, chẳng trách các cậu nói chuyện hợp thế.”

Bạn tôi phì cười: “Ý các cậu là người mà ngày nào mình cũng gọi điện ấy hả? Không phải bạn trai, cũng chẳng phải bạn thân, mẹ mình đấy!”

Những người bạn cùng phòng khác đều “á” lên một tiếng, vẻ mặt như không tin nổi: “Trời đất! Mẹ con cậu thân thiết, tình cảm thật đấy. Minh thì xưa nay đều vâng